

Id mihi magnum videtur.

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Nam quibus rebus efficiuntur voluptates, eae non sunt in potestate sapientis. Et si in ipsa gubernatione negligentia est navis eversa, maius est peccatum in auro quam in palea. Quis est tam dissimile homini. Duo Reges: constructio interrete. Atque ita re simpliciter primo collocata volleyball reliqua subtilius persequentes corporis bona facilem quandam rationem habere censebant; Quid ergo dubitamus, quin, si non dolere voluptas sit summa, non esse in voluptate dolor sit maximus? Videsne igitur Zenonem tuum cum Aristone verbis concinere, re dissidere, cum Aristotele et illis re consentire, verbis discrepare? Satisne vobis videor pro meo iure in vestris auribus commentatus? Quod autem meum munus dicis non equidem recuso, sed te adiungo socium. Fortitudinis quaedam praecepta sunt ac paene leges, quae effeminari virum vetant in dolore. Sin autem eos non probabat, quid attinuit cum iis, quibuscum re concinebat, verbis discrepare?

Legimus tamen Diogenem, Antipatrum, Mnesarchum, Panaetium, multos alios in primisque familiarem nostrum Posidonium.

Est tamen ea secundum naturam multoque nos ad se expetendam magis hortatur quam superiora omnia. Eodem modo is enim tibi nemo dabit, quod, expetendum sit, id esse laudabile. Hoc dictum in una re latissime patet, ut in omnibus factis re, non teste moveamur. Quia, si mala sunt, is, qui erit in iis, beatus non erit.

Cuius etiam illi hortuli propinqui non memoriam solum mihi afferunt, sed ipsum videntur in conspectu meo ponere. Callipho ad virtutem nihil adiunxit nisi voluptatem, Diodorus vacuitatem doloris.

Vides igitur te aut ea sumere, quae non concedantur, aut ea, quae etiam concessa te nihil iuvent. Non potes ergo ista tueri, Torquate, mihi crede, si te ipse et tuas cogitationes et studia perspexeris; Ad corpus diceres pertinere-, sed ea, quae dixi, ad corpusne refers? Nonne videmus quanta perturbatio rerum omnium consequatur, quanta confusio? Sed emolumenta communia esse dicuntur, recte autem facta et peccata non habentur communia. Nam aliquando posse recte fieri dicunt nulla expectata nec quaesita voluptate. Suam denique cuique naturam esse ad vivendum ducem. Itaque in rebus minime obscuris non multus est apud eos disserendi labor. Quae cum ita sint, effectum est nihil esse malum, quod turpe non sit. Quae autem natura suae primae institutionis oblita est? Quid ergo attinet dicere: Nihil haberem, quod reprehenderem, si finitas cupiditates haberent? Sed quoniam et advesperascit et mihi ad villam revertendum est, nunc quidem hactenus; Cur iustitia laudatur? In sapientem solum cadit, isque finis bonorum, ut ab ipsis Stoicis scriptum videmus, a Xenocrate atque ab Aristotele constitutus est. Omnibus enim artibus volumus attributam esse eam, quae communis appellatur prudentia, quam omnes, qui cuique artificio praesunt, debent habere.

Quae cum magnifice primo dici viderentur, considerata minus probabantur.

Virtutis, magnitudinis animi, patientiae, fortitudinis fomentis dolor mitigari solet. Itaque dicunt nec dubitant: mihi sic usus est, tibi ut opus est facto, fac. Hoc dictum in una re latissime patet, ut in omnibus factis re, non teste moveamur. Res enim se praeclare habebat, et quidem in utraque parte. Nam quid possumus facere melius? Quid ergo aliud intellegetur nisi uti ne quae pars naturae neglegatur?

At, si voluptas esset bonum, desideraret. Itaque in rebus minime obscuris non multus est apud eos disserendi labor. Quae tamen a te agetur non melior, quam illae sunt, quas interdum optines. Quid affers,

cur Thorius, cur Caius Postumius, cur omnium horum magister, Orata, non iucundissime vixerit? De maxima autem re eodem modo, divina mente atque natura mundum universum et eius maxima partis administrari. Estne, quaeso, inquam, sitiendi in bibendo voluptas? Si id dicis, vicimus. Quarum ambarum rerum cum medicinam pollicetur, luxuriae licentiam pollicetur. Nihil enim arbitror esse magna laude dignum, quod te praetermissurum credam aut mortis aut doloris metu. Commentarios quosdam, inquam, Aristotelios, quos hic sciebam esse, veni ut auferrem, quos legerem, dum essem otiosus;

Non quaero, quid dicat, sed quid convenienter possit rationi et sententiae suae dicere. Quod autem meum munus dicis non equidem recuso, sed te adiungo socium. Idcirco enim non desideraret, quia, quod dolore caret, id in voluptate est. Atque etiam valĀtudinem, vires, vacuitatem doloris non propter utilitatem solum, sed etiam ipsas propter se expetemus. Primum in nostrane potestate est, quid meminerimus? Itaque rursus eadem ratione, qua sum paulo ante usus, haerebitis. Sed tamen omne, quod de re bona dilucide dicitur, mihi praeclare dici videtur. Quarum cum una sit, qua mores conformari putantur, differo eam partem, quae quasi stirps ets huius quaestionis. Si enim ita est, vide ne facinus facias, cum mori suadeas. Te enim iudicem aequum puto, modo quae dicat ille bene noris. Fortasse id optimum, sed ubi illud: Plus semper voluptatis? Eam stabilem appellas.

Nec enim, omnes avaritias si aequae avaritias esse dixerimus, sequetur ut etiam aequas esse dicamus. De hominibus dici non necesse est. Cum autem assumpta ratĀo est, tanto in dominatu locatur, ut omnia illa prima naturae hulus tutelae subiciantur. Quodcumque in mentem incideret, et quodcumque tamquam occurreret. Aut haec tibi, Torquate, sunt vituperanda aut patrociniū voluptatis repudiandum. Semper enim ex eo, quod maximas partes continet latissimeque funditur, tota res appellatur. Laelius clamores sofĀw ille so lebat Edere compellans gumias ex ordine nostros. Sed tamen enitar et, si minus multa mihi occurrent, non fugiam ista popularia. Sed tu istuc dixti bene Latine, parum plane. Licet hic rursus ea commemores, quae optimis verbis ab Epicuro de laude amicitiae dicta sunt. Est autem eius generis actio quoque quaedam, et quidem talis, ut ratio postulet agere aliquid et facere eorum. Si enim ad populum me vocas, eum. Ergo adhuc, quantum equidem intellego, causa non videtur fuisse mutandi nominis.

Vide, quantum, inquam, fallare, Torquate. Ut necesse sit omnium rerum, quae natura vigeant, similem esse finem, non eundem. Iubet igitur nos Pythius Apollo noscere nosmet ipsos. Scaevola tribunus plebis ferret ad plebem vellentne de ea re quaeri. Utrum igitur tibi non placet, inquit, virtutisne tantam esse vim, ut ad beate vivendum se ipsa contenta sit? Mihi, inquam, qui te id ipsum rogavi? Nam et a te perfici istam disputationem volo, nec tua mihi oratio longa videri potest.

Facit igitur Lucius noster prudenter, qui audire de summo bono potissimum velit; Quis enim potest ea, quae probabilia videantur ei, non probare? Quae cum essent dicta, discessimus. Sed tu, ut dignum est tua erga me et philosophiam voluntate ab adolescentulo suscepta, fac ut Metrodori tueare liberos. Semper enim ita adsumit aliquid, ut ea, quae prima dederit, non deserat. Quod quidem iam fit etiam in Academia. Et harum quidem rerum facilis est et expedita distinctio. Non dolere, inquam, istud quam vim habeat postea videro; Quod est, ut dixi, habere ea, quae secundum naturam sint, vel omnia vel plurima et maxima. Haec para/docca illi, nos admirabilia dicamus. Quae cum dixissem, Habeo, inquit Torquatus, ad quos ista referam, et, quamquam aliquid ipse poteram, tamen invenire malo paratiores.

Gracchum patrem non beatiorem fuisse quam fillum, cum alter stabilire rem publicam studuerit, alter evertere. Summae mihi videtur inscitiae. Quid ait Aristoteles reliquique Platonis alumni? Ita fit beatae vitae domina fortuna, quam Epicurus ait exiguam intervenire sapienti. Ergo instituto veterum, quo etiam Stoici

utuntur, hinc capiamus exordium. Scaevola tribunus plebis ferret ad plebem vellente de ea re quaeri. Quos quidem tibi studiose et diligenter tractandos magnopere censeo. Cum autem dispicere coepimus et sentire quid, simus et quid ab animantibus ceteris differamus, tum ea sequi incipimus, ad quae nati sumus. Haec mihi videtur delicatior, ut ita dicam, molliorque ratio, quam virtutis vis gravitasque postulat.

Ut Phidias potest a primo instituere signum idque perficere, potest ab alio inchoatum accipere et absolvere, huic est sapientia similis; Semper enim ex eo, quod maximas partes continet latissimeque funditur, tota res appellatur. Quod autem magnum dolorem brevem, longinquum levem esse dicitis, id non intellego quale sit. Quid de Platone aut de Democrito loquar? Legimus tamen Diogenem, Antipatrum, Mnesarchum, Panaetium, multos alios in primisque familiarem nostrum Posidonium. Levatio igitur vitiorum magna fit in iis, qui habent ad virtutem progressionis aliquantum. Atqui iste locus est, Piso, tibi etiam atque etiam confirmandus, inquam; Praeclare, inquit, facis, cum et eorum memoriam tenes, quorum uterque tibi testamento liberos suos commendavit, et puerum diligis. Quam illa ardentis amores excitaret sui! Cur tandem?

Hoc positum in Phaedro a Platone probavit Epicurus sensitque in omni disputatione id fieri oportere. An me, inquam, nisi te audire vellem, censes haec dicturum fuisse? Istam voluptatem perpetuam quis potest praestare sapienti? Deinde disputat, quod cuiusque generis animantium statui deceat extremum. Haec para/docam illi, nos admirabilia dicamus. Quodsi, ne quo incommodo afficiare, non relinques amicum, tamen, ne sine fructu alligatus sis, ut moriatur optabis. Fortasse id optimum, sed ubi illud: Plus semper voluptatis? Bonum appello quicquid secundum naturam est, quod contra malum, nec ego solus, sed tu etiam, Chrysippe, in foro, domi; Ego vero isti, inquam, permitto. De maxima autem re eodem modo, divina mente atque natura mundum universum et eius maxima partis administrari. Et harum quidem rerum facilis est et expedita distinctio. Ita multo sanguine profuso in laetitia et in victoria est mortuus.

Inquit, respondet: Quia, nisi quod honestum est, nullum est aliud bonum! Non quaero iam verumne sit; Alterum significari idem, ut si diceretur, officia media omnia aut pleraque servanem vivere. Eam si varietatem diceres, intellegerem, ut etiam non dicente te intellego; Ita multo sanguine profuso in laetitia et in victoria est mortuus. Ita est quoddam commune officium sapientis et insipientis, ex quo efficitur versari in iis, quae media dicamus. Itaque haec cum illis est dissensio, cum Peripateticis nulla sane. Nam si propter voluptatem, quae est ista laus, quae possit e macello peti? Mihi enim erit isdem istis fortasse iam utendum. Quod autem patrocinium aut quae ista causa est voluptatis, quae nec testes ullos e claris viris nec laudatores poterit adhibere?

Sed ut iis bonis erigimur, quae expectamus, sic laetamur iis, quae recordamur. Nonne videmus quanta perturbatio rerum omnium consequatur, quanta confusio? Atque omnia quidem scire, cuiuscumque modi sint, cupere curiosorum, duci vero maiorum rerum contemplatione ad cupiditatem scientiae summorum virorum est putandum. Quae cum ita sint, effectum est nihil esse malum, quod turpe non sit. Itaque quantum adiit periculum! ad honestatem enim illum omnem conatum suum referebat, non ad voluptatem. Quis autem honesta in familia institutus et educatus ingenue non ipsa turpitudine, etiamsi eum laesura non sit, offenditur? Sed nonne meministi licere mihi ista probare, quae sunt a te dicta? Ille vero, si insipiens-quo certe, quoniam tyrannus -, numquam beatus; Eademne, quae restincta siti? Et quoniam haec deducuntur de corpore quid est cur non recte pulchritudo etiam ipsa propter se expetenda ducatur? Nam de summo mox, ut dixi, videbimus et ad id explicandum disputationem omnem conferemus. Post enim Chrysippum eum non sane est disputatum.

Est enim effectrix multarum et magnarum voluptatum.

Itaque vides, quo modo loquantur, spa nova verba fingunt, deserunt usitata. Utrum enim sit voluptas in iis rebus, quas primas secundum naturam esse diximus, necne sit ad id, quod agimus, nihil interest. Quid, si etiam iucunda memoria est praeteritorum malorum? Sed in rebus apertissimis nimium longi sumus.

Portenta haec esse dicit, neque ea ratione ullo modo posse vivi;

Quid, si non modo utilitatem tibi nullam afferet, sed iacturae rei familiaris erunt faciendae, labores suscipiendi, adeundum vitae periculum? Nam Pyrrho, Aristo, Erillus iam diu abiecti. Quid de Platone aut de Democrito loquar? Poterat autem inpune; Quorum altera prosunt, nocent altera. Nobis Heracleotes ille Dionysius flagitiose descivisse videtur a Stoicis propter oculorum dolorem. Mihi enim satis est, ipsis non satis. Frater et T. Quam quidem certationem homo et acutus et diligens, Chrysippus, non contemnit totumque discrimen summi boni in earum comparatione positum putat. Tibi hoc incredibile, quod beatissimum.

Ut pulsi recurrant?

Primum in nostrane potestate est, quid meminerimus? Fadio Gallo, cuius in testamento scriptum esset se ab eo rogatum ut omnis hereditas USD1423 ad filiam perveniret. Transfer idem ad modestiam vel temperantiam, quae est moderatio cupiditatum rationi oboediens. Itaque non discedit ab eorum curatione, quibus praeposita vitam omnem debet gubernare, ut mirari satis istorum inconstantiam P688 non possim. Et nunc quidem quod eam tuetur, ut de vite potissimum loquar, est id extrinsecus; Nam si beatus umquam fuisset, beatam vitam usque ad illum a Cyro exstructum rogum pertulisset. Quid censes in Latino fore? Non quaeritur autem quid naturae tuae consentaneum sit, sed quid disciplinae.

Est igitur officium eius generis, quod nec in bonis ponatur nec in contrariis. Mihi vero, inquit, placet agi subtilius et, ut ipse dixisti, pressius. Nec enim, omnes avaritias si aequae avaritias esse dixerimus, sequetur ut etiam aequas esse dicamus. Effluit igitur voluptas corporis et prima quaeque avolat saepiusque relinquit causam paenitendi quam recordandi. Iam id ipsum absurdum, maximum malum neglegi. Sic, et quidem diligentius saepiusque ista loquemur inter nos agemusque communiter. Ut etiam contendat et elaboret, si efficere possint, ut aut non appareat corporis vitium aut quam minimum appareat?

Cur id non ita fit?

Nam aliquando posse recte fieri dicunt nulla expectata nec quaesita voluptate. Sed est forma eius disciplinae, sicut fere ceterarum, triplex: una pars est naturae, disserendi altera, vivendi tertia. Nam Metrodorum non puto ipsum professum, sed, cum appellaretur ab Epicuro, repudiare tantum beneficium noluisse; Omnibus enim artibus volumus attributam esse eam, quae communis appellatur prudentia, quam omnes, qui cuique artificio praesunt, debent habere. An ea, quae per vinitorem antea consequebatur, per se ipsa curabit? Atqui reperies, inquit, in hoc quidem pertinacem; Res enim fortasse verae, certe graves, non ita tractantur, ut debent, sed aliquanto minutius. Numquam hoc ita defendit Epicurus neque Metrodorus aut quisquam eorum, qui aut saperet aliquid aut ista didicisset. Sed in rebus apertissimis nimium longi sumus. Est tamen ea secundum naturam multoque nos ad se expetendam magis hortatur quam superiora omnia. Quae dici eadem de ceteris virtutibus possunt, quarum omnium fundamenta vos in voluptate tamquam in aqua ponitis. Quid autem habent admirationis, cum prope accesseris? Tum Lucius: Mihi vero ista valde

probata sunt, quod item fratri puto. Sed ad rem redeamus;